

οἶονεὶ μεθύοντα τῆδε κάκειῖσε διαρριπτούμενον τὸν ἐφ' ἐκάστῳ λόγον αὐτοῖς.

15 Ἐπειδὴ δὲ τὸν Πλάτωνα τῶν ἄλλων ἐκκεκρικῶς ταῖς αὐτοῦ μάλιστα δόξαις ἐμφιλοχωρεῖ, φαίην ἂν ὅτι Πλάτων τε καὶ Πυθαγόρας δοξάζουσι μὲν πως ἐπιεικέστερον περὶ τε Θεοῦ καὶ κόσμου· συνειλόχασι δὲ τὴν εἰς τοῦτο παιδείουσιν εἶπουν ἐπιστήμην Αἰγυπτίοις ἐμβεβληκότες, παρ' οἷς δὴ πολὺς ὁ περὶ
20 τοῦ πανσόφου Μωσέως λόγος ἦν καὶ τῶν παρ' αὐτῷ δογμάτων τὸ θαῦμα τετίμητο. Πλὴν αὐτὸν τέ φασιν ἑαυτῷ τὸν Πλάτωνα τάναντία δοξάσαι, καὶ αὐτῷ φοιτήσαντα τὸν Ἀριστοτέλη μὴ τὰ αὐτοῦ μᾶλλον ἐλέσθαι φρονεῖν, ἀντιφέρεσθαι δὲ καὶ ἀντεξά-
B γειν αὐτῷ. Φησὶ γάρ ὁ Πορφύριος | δοξάσαι τὸν Πλάτωνα περὶ
25 οὐρανοῦ, φάναι τε ὅτι τὸ σωματοειδὲς αὐτοῦ συνέστη ἀπὸ τῶν τεσσάρων στοιχείων, ἀλλήλοις ὑπὸ ψυχῆς συμπεφωνηκότων· «Διό, φησί, καὶ νῦν συμμιγῆς μένει καὶ κατὰ τὸ πλεονάζον ὠνόμασται.^a»

17. Ἐτυμολογεῖ δέ, οἶμαι, τοῦνομα καὶ κεκλήσθαι φησιν 'οὐρανόν' οἶον ὄρατὸν ὄντα τινά, ἵν' ἐκ τοῦ 'ὄρασθαι' νοοῖτό τις οὐρανός^a. Ἀριστοτέλει γε μὴν οὐχ ὧδε ταῦτ' ἔχειν ἐδόκει. Πόθεν; Οὐ γάρ τοί φησι συντεθεῖσθαι τὸν οὐρανόν, οὔτε μὴν ἐκ
5 τεσσάρων εἶναι στοιχείων, ἐπινοεῖ δὲ πέμπτον τι σῶμα τῶν τεσσάρων ἀμέτοχον καὶ ὀλοτρόπως ἡμοιρηκός^b. Καὶ ὁ μὲν